

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: D.N.**, státní příslušnost Turecká republika, *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. března 2015, čj. MV-168693-5/SO-2014,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 20. 3. 2015, čj. MV-168693-5/SO-2014, se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 16.342,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou ze dne 14. dubna 2015 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. března 2015, čj. MV-168693-5/SO-2014 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Rozhodnutím ze dne 18. března 2015, čj. MV-90437-3/SO-2013, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „*Komise*“) zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 27. října 2014, č. j. OAM-2848-28/PP-2014, jímž byla podle § 87e odst. 1 s odkazem na § 87d odst. 1 písm. b) věta druhá zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“ nebo „*zákon č. 326/1999 Sb.*“), zamítnuta žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU.

II. Žaloba

Primární pochybení ve vztahu k zákonnosti celého procesu a prvoinstančního rozhodnutí samého spatřuje žalobce ve skutečnosti, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno § 3 správního řádu. Prvoinstanční orgán svým postupem porušil hned několik ustanovení správního řádu vztahujících se k jeho činnosti, zejména pokud jde o náležité doručení rozhodnutí (§ 25, § 32 správního řádu), ale rovněž tak ve vztahu k zásadám, kterými je při výkonu svých kompetencí vázán. Správní orgán svým postupem porušil především § 2 odst. 3 správního řádu, když svým necitlivým postupem při doručování písemností znemožnil účastníku řízení účinně bránit svá práva, což je v rozporu s další zásadou obsaženou v § 4 odst. 4.

Základní pochybení žalovaného spočívá v nedostatečné přezkumné činnosti ve vztahu k posouzení správnosti a zákonnosti prvoinstančního rozhodnutí. Žalobce v tomto ohledu primárně poukazuje na neurčitost výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, která není dostatečně konkrétní a rozhodnutí je v této části nutno označit za nepřezkoumatelné. Skutková podstata ustanovení, které je základem pro nevydání pobytového oprávnění žalobce, obsahuje dva důvody pro zrušení povolení k pobytu, přičemž ve výrokové části prvoinstančního rozhodnutí není řádně definováno, jakého pochybení se žalobce dopustil v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu. Ačkoliv rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu nemá povahu klasické sankce, lze očekávat stejné nároky, při specifikaci postiženého jednání jako např. u přestupku, v této souvislosti žalobce připomíná § 77 zákona o přestupcích. Dle názoru žalobce není z výrokové části rozhodnutí dostatečně zřejmé, jakého pochybení se žalobce dopustil a v tomto ohledu je nutno označit napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Odvolací správní orgán toto závažné pochybení ve svém rozhodnutí nenapravil, čímž zatížil nezákonností i své rozhodnutí.

Žalobce je rovněž přesvědčen, že i v případě, že by výroková část rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění byla v pořádku, je rozhodnutí odůvodněno v rozporu se zákonem. Správní orgán shledává na straně žalobce hrozbu pro veřejný pořádek toliko na základě skutečnosti, že tento byl podmíněně odsouzen Krajským soudem v Plzni rozsudkem ze dne 29. 11. 2012, čj. 2 T 4/2012. Mimo to správní orgán staví své závěry o nebezpečnosti pro veřejnost ze strany žalobce na skutečnosti, že je s ním v současné době vedeno trestní řízení,

a tedy správní orgán konstatuje, že žalobce se opakovaně dopustil trestné činnosti (str. 4 napadeného rozhodnutí). Z tohoto konstatování správního orgánu je zjevné, že tento absolutně nedbá na zásadu presumpce neviny a je pevně rozhodnut povolení k pobytu účastníku řízení neudělit. Správní orgán neprováděl žádné dokazování, nevážil okolnosti vztahující se přímo k žalobci a jeho rodinnému zázemí, nýbrž vyšel toliko z odsuzujícího rozsudku. Tento postup je však dle názoru žalobce v příkrém rozporu s aktuální judikaturou správních soudů, především pak Nejvyššího správního soudu. Žalobce v tomto ohledu odkazuje především na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, že „*při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona pak může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však potřeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.*“ Jednoznačně tak platí, že samo odsouzení pro trestný čin, jakkoliv tento může být vnímán jako nebezpečí pro veřejný pořádek, bez dalšího neznamena, že pachatel představuje i do budoucna hrozbu pro veřejný pořádek. Skutečnost odsouzení za spáchaný trestný čin je třeba dát do souvislosti právě se všemi okolnostmi řešeného případu a náležitě vážit jak osobu pachatele, tak především jeho zázemí, které má vytvořeno na území ČR. Těmito skutečnostmi se však správní orgány nijak nezabývaly, když závěr o tom, že žalobce představuje hrozbu pro veřejný pořádek, učinily právě toliko na základě odsuzujícího rozsudku a naprosto bezprecedentně bagatelizují rodinné zázemí žalobce a odkazují tohoto na možnost realizovat rodinný život mimo území ČR, aniž by reflektovaly na skutečnost, že manželka žalobce a jeho syn jsou státní občany ČR a tudíž je případné soužití mimo území ČR více než problematické, navíc v situaci, kdy rodina žalobce má právě na území ČR vypěstováno pevné zázemí. Žalobce však s odkazem na citované závěry Nejvyššího správního soudu tvrdí, že vydání odsuzujícího rozsudku je toliko jednou z okolností, které je třeba brát v úvahu, pokud chce správní orgán učinit závěr o takovém nebezpečí. Není to však okolností jedinou a jednoznačně ne rozhodující. Ačkoliv Nejvyšší správní soud vyslovil v rozšířeném senátu výše uvedené závěry ve vztahu ke správnímu vyhoštění, jsou tyto platné rovněž pro pobytová řízení. Tuto skutečnost potvrdil následně i Nejvyšší správní soud, když v rozhodnutí ze dne 18. 4. 2013 č. j. 5 As 73/2011-146 konstatoval, že „*důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu občana EU nebo jeho rodinného příslušníka uvedený v § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, spočívající v tom, že tato osoba „závažným způsobem narušuje veřejný pořádek“, je nutno posuzovat obdobně jako tentýž důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) téhož zákona pro vyhoštění takové osoby, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států).* I v takovém případě

je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci“. Ve vztahu k okolnostem, které je správní orgán při vydání rozhodnutí povinen vážit, se v tomtéž rozhodnutí vyslovil Nejvyšší správní soud tak, že „*pokud správní orgán zvažuje, zda za závažné narušování veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, pokládat konkrétní trestnou činnost držitele povolení k trvalému pobytu, musí mj. zohlednit, kdy k této trestné činnosti došlo, tedy jaká doba od spáchání trestných činů uplynula a zda držitel povolení k trvalému pobytu vedl od té doby řádný život“.* Správní orgány obou stupňů zcela ignorovaly nutnost posuzovat konkrétní okolnosti případu, nehodnotily všechny relevantní okolnosti, jako je právě i doba, která uplynula od spáchání trestného činu, jak se žalobce v této době choval, jaký vliv na jeho jednání a možnou hrozbu pro veřejnost tato doba měla. Za své jednání byl žalobce již jednou postižen a to se všemi důsledky z této skutečnosti plynoucími, ale zejména je nutno se zaměřit na to, zda ze strany žalobce hrozí veřejnému pořádku nebezpečí i do budoucna. Navíc toto nebezpečí musí být poměřováno se všemi okolnostmi života cizince na území ČR, tedy v řešeném případě právě s ohledem na rodinu žalobce, kterou tvoří dva občané EU, respektive čeští státní občané. Tohoto posouzení se však v případě žalobce absolutně nedostává, když žalovaná i přes výslovné námitky žalobce obsažené v podaném odvolání vychází čistě z odsuzujícího rozsudku a ostatní faktory ignoruje. Přitom by měly být váženy i konkrétní okolnosti samotného odsouzení. Aniž by chtěl žalobce bagatelizovat nebezpečnost drogové trestné činnosti, je nezbytné zdůraznit, že správní orgán naopak až zbytečně velký důraz klade na termín zvláště závažný zločin, za který by sice žalobce skutečně odsouzen, avšak byl odsouzen toliko k podmíněčnému trestu odnětí svobody, přičemž ačkoliv se mělo jednat o organizovanou skupinu, role žalobce byla v celém případě marginální, což plyne i ze samotné výše trestu. Správní orgán však žádné relevantní zkoumání závažnosti jednání žalobce neprováděl, když se spokojil toliko s konstatováním odsouzení, což evidentně není dostatečné a je třeba se zabývat i okolnostmi odsouzení.

Pro definice podstatné pro posouzení možné budoucí hrozby pro veřejný pořádek není třeba se pohybovat toliko v domácím prostředí, ale dostatečná kritéria přináší i mezinárodní právo. Pojem veřejného pořádku a jeho možného narušení je v kontextu tzv. cizineckého práva adekvátně vymezen ve směrnici Evropského Parlamentu a Rady ze dne 29. 4. 2004 č. 2004/38/ES o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (a v dříve platné směrnici Rady č. 64/221/EHS, která byla prvně jmenovanou směrnicí nahrazena) a návazně v judikatuře Evropského soudního dvora. Obě uvedené směrnice přiznaly členským státům Evropské unie právo tzv. výhrady veřejného pořádku, a to prostřednictvím alternativy zakázat státním příslušníkům jiných členských států Evropské unie a jejich rodinným příslušníkům vstup, případně pobyt na jejich území právě z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Dle čl. 27 odst. 2 Směrnice opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní aktuální chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná. Evropský soudní dvůr vždy zdůrazňoval, že výhrada veřejného pořádku představuje výjimku ze základní zásady volného pohybu osob, kterou je třeba

vykládat restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně (rozsudek ze dne 28. října 1975, Rutili, C-36/75, Recueil, rozsudek Bouchereau, 30/77 ze dne 27. 10. 1977, bod 33; rozsudek Calfa, C-348/96 ze dne 19. 1. 1999, rozsudek ze dne 29. dubna 2004, Orfanopoulos a Oliveri, C-482/01 a C-493/01, Recueil; rozsudek Komise v. Španělsko C-503/03 ze dne 31. 1. 2006, bod 45 a rozsudek Komise v. Německo C-441/02 ze dne 27. 4. 2006). Směrnice a judikatura Evropského soudního dvora vymezuje meze obsahu pojmu „veřejný pořádek“ a správní orgány a městský soud při aplikaci a interpretaci tohoto pojmu z těchto mezí nesmí vybočit. Ani opakované porušení zákonů České republiky nutně nemusí být porušením veřejného pořádku ve smyslu eurokonformního výkladu a samo o sobě nemusí znamenat trvalé ohrožení veřejného pořádku. Z výše uvedeného lze v korelaci s obsahem spisového materiálu shrnout, že je nutné při aplikaci tzv. výhrady veřejného pořádku (resp. v daném kontextu ještě intenzivnější výhrady závažného narušení veřejného pořádku) velmi pečlivě zvažovat výsledky provedeného dokazování a tyto pak kontextualizovat na situaci účastníka řízení, respektive účastníků řízení. V této souvislosti účastník ještě jednou zdůrazňuje, že žije ve společné domácnosti se svojí českou manželkou a společným nezletilým dítětem, což je zcela zřejmé a nespochybnitelné. V řízení nebyl proveden ani výslech účastníka, ani jeho manželky v rámci tohoto řízení a správní orgán tak nemá už na základě této skutečnosti zjištěn skutkový stav, resp. nemá oporu ve spisovém materiálu pro konstatování aktuální hrozby takového jednání ze strany účastníka, aby toto mohlo naplnit pojem závažného narušení veřejného pořádku, jak je v napadeném rozhodnutí zcela nepřezkoumatelně uvedeno. Přitom sám žalobce navrhoval provedení výslechu rodinných příslušníků, tak aby byl náležitě zjištěn skutečný stav věci, avšak správním orgánem byl tento návrh na doplnění dokazování zamítnut. Lze tedy shrnout, že správní orgán postupoval nezákonně a v rozporu s relevantní judikaturou, a to nejen soudů českých, ale i Evropského soudního dvora, jestliže nevzal v úvahu při posuzování otázky případného narušení veřejného pořádku závažným způsobem, že účastník (kterého ani nevyslechl) má na území ČR vytvořeno veškeré rodinné a sociální zázemí (a naopak již nemá ve své domovské zemi žádné relevantní vazby) a dále skutečnost, že ani trestní soud neměl důvod ukládat nepodmíněný trest a spokojil se s pouhým podmíněným potrestáním, kdy ani zkušební doba nebyla uložena v maximálním rozsahu, což je u skutečně závažného trestného jednání (kdy pochopitelně každé trestné jednání je ve své podstatě závažné) nemožné a jeho žádost v příčinné souvislosti s touto nezákonnou interpretací aplikací neurčitěho právního pojmu zamítl, přestože zcela evidentně netrvá důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ČR ohrozit její bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nebo minimálně není v tomto kontextu řádně a v souladu se zásadou materiální pravdy zjištěn stav věci.

Žalobce musí opětovně zdůraznit fakt, že důsledkem vydání napadeného rozhodnutí bude především zcela nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, a to nejen žalobce, ale celé jeho rodiny. V této souvislosti poukazuje účastník řízení také na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva, kdy je pojem a zejména nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stabilně vykládám ve prospěch účastníků. Zájmy dítěte musí vždy jednoznačně převážet nad zájmy státu a respektování rodinného života vyžaduje, aby sociální realita převládla nad právními tezemi či domněnkami. Možnost rodičů (vlastních i nevlastních) stýkat se s dítětem na každodenní bázi a nikoliv potenciálně za hranicemi ČR je přitom elementární pro rodinný život. Dále je třeba na tomto místě vzhledem k postoji správního orgánu opakovaně odkázat na Úmluvu o ochraně lidských práv

a základních svobod, která v čl. 8 výslovně zaručuje každému právo na respektování soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Dále žalobce odkazuje na Úmluvu o právech dítěte, především na čl. VIII tohoto dokumentu, ve kterém se smluvní státy zavazují respektovat právo dítěte na zachování jeho rodinných svazků a čl. IX, dle kterého smluvní státy zajistí, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli, ledaže příslušné úřady na základě soudního rozhodnutí a v souladu s platným právem a v příslušném řízení určí, že takové oddělení je potřebné v zájmu dítěte. V této souvislosti je nutné poznamenat, že zájem České republiky na dodržování mezinárodněprávních závazků zcela jednoznačně převažuje nad zájmem České republiky na případném neudělení pobytu cizince. Žalobce upozorňuje na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Ca 139/2007, ze dne 3. 2. 2009, týkající se správního vyhoštění.

Žalobce upozorňuje na důsledky napadeného rozhodnutí. Žalobce bude muset vycestovat z území ČR, které se stalo jeho novým domovem. Syn nebude moci otce vidat, a to nikoliv jenom dočasně, jak se snaží správní orgány navodit ve svých rozhodnutích, ale snad mimo občasné dovolené bude syn od otce oddělen prakticky natrvalo, neboť je zjevné, že pokud žalobci nebylo vydáno povolení k pobytu nyní, nebude mu uděleno ani do budoucna.

Žalobce tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí stejně jako řízení, které předcházelo jeho vydání je zatíženo zásadními vadami zákonnosti. Správní orgány obou stupňů se absolutně nevěnovaly okolnostem řešeného případu a postupovaly tak v rozporu se zákony ČR a rovněž s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu, když svůj závěr o hrozbě pro veřejný pořádek založily čistě na odsuzujícím rozsudku, aniž by náležitě zkoumaly aktuální rodinnou situaci žalobce, okolnosti spáchání trestného činu a současné nebezpečí, které by mohlo hrozit veřejnému pořádku ze strany žalobce.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ve svém vyjádření k žalobě Komise uvádí, že podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Správní orgán I. stupně dovedl nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem ze skutečnosti, že se účastník řízení opakovaně dopustil trestné činnosti. Pokud jde o naplnění kritérií vyplývajících z článku 27 odst. 2 Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2004/38/ES a související judikatury, je třeba v první řadě posoudit, zda osobní chování účastníka řízení představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. V případě účastníka řízení se jednalo o velmi závažnou trestnou činnost. Rozsudkem vydaným Krajským soudem v Plzni, čj. 2T 4/2012, ze dne 29. 11. 2012 byl uznán účastník řízení společně s dalšími dvěma osobami vinným, že neoprávněně opatřili jinému omamnou a psychotropní látku, spáchali takový čin jako členové organizované skupiny a ve značném rozsahu, čímž spáchali zvláště závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) trestního zákoníku, přičemž účastník řízení byl odsouzen podle § 283 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání tří roků. Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání pěti roků

a podle § 84 trestního zákoníku se nad účastníkem řízení vyslovuje dohled. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 3. 12. 2012. Zkušební doba byla stanovena do 3. 12. 2017. Dne 18. 6. 2014 správní orgán I. stupně obdržel zprávu Policie České republiky, Národní protidrogové centrály služby kriminální policie a vyšetřování, čj. ČTS:NPC-201-136/TČ-2014- 220020, ze dne 13. 6. 2014, ze které vyplývá, že je účastník řízení opět trestně stíhán, když se měl dopustit pokračujícího zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku. Dále je obsahem spisového materiálu také potvrzení o propuštění účastníka řízení z vazby nebo výkonu trestu vystavené Vězeňskou službou České republiky, Věznice Ostrov ze dne 1. 7. 2014, ze kterého vyplývá, že účastník řízení byl ve výkonu vazby od 6. 3. 2014 do 1. 7. 2014. Z popisu skutků, kterými se účastník řízení dopustil trestného činu, vyplývá závažnost jeho jednání. Trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů se dopustil jako člen organizované skupiny. Pokud jde o vazby účastníka řízení k území České republiky, pobýval zde od roku 2007. Účastník řízení má na území České republiky manželku, která je občanka České republiky, a syna nezletilého S.D., nar. ..., státní příslušnost Česká republika. Účastník řízení uzavřel manželství v roce 2008 a následně účastník řízení opakovaně porušoval právní předpisy České republiky. Manželé tak nemohli spoléhat na to, že účastník řízení bude moci pobývat na území České republiky. Ze spisového materiálu nevyplývá existence překážek společného života manželů v zemi původu účastníka řízení. Nezletilému S.D. je 6 let a ani tato skutečnost nebrání společnému životu rodiny v zahraničí, nezletilé dítě se může případně adaptovat na život mimo území České republiky. Po celkovém posouzení všech okolností případu dospěla Komise k závěru, že vzhledem k povaze protiprávního jednání účastníka řízení převážil veřejný zájem na ochraně před porušováním právních norem České republiky nad zájmem na ochraně rodinných vztahů. K námitce ohledně Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod Komise uvádí, že z práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 8 této úmluvy nevyplývá nutně právo cizince na vstup a pobyt v zemi, kde pobývá jeho rodinný příslušník (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 78/2006). Čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod připouští zásah do výkonu práva na soukromý a rodinný život v případech, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. V daném případě bylo rozhodnuto pouze o nevydání povolení k přechodnému pobytu. Komise je toho názoru, že nevydání tohoto povolení nemůže být samo o sobě nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života účastníka řízení, tím by mohlo být až rozhodnutí o správním vyhoštění. Komise na základě výše uvedeného shrnuje, že správní orgán I. stupně zjistil stav věci v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb. Ze zjištěných skutečností učinil správní orgán I. stupně správný závěr, když žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu účastníka řízení podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. zamítl.

IV. Vyjádření účastníků při jednání soudu

Právní zástupce žalobce setrval na argumentaci uvedené v žalobě. Zdůraznil, že je třeba rozlišovat mezi důvody pro zrušení trvalého pobytu, kdy je rozhodující, že došlo k narušení veřejného pořádku, a důvody pro zamítnutí žádosti o přechodný pobyt, kdy by měl správní orgán posuzovat, zda chování účastníka řízení je skutečně ohrožením základních

zájmů společnosti do budoucna. Ohrožení veřejného zájmu do budoucna je pak třeba poměřovat s dopady do soukromého a rodinného života cizince a jeho rodinných příslušníků. Dále upozornil na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012-39, ve kterém tento soud vyslovil názor, že v obdobných situacích nemůže obstát tvrzení správního orgánu, že si žalobce pobyt na území může upravit prostřednictvím jiného pobytového oprávnění. Na závěr ještě doplnil dvě rozhodnutí, která jsou podle něj relevantní pro rozhodovanou věc a to rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 9. 2015, čj. 57A 80/2014-56, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, čj. 3 Azs 100/2015 – 30.

V. Vlastní argumentace soudu

V.1 Posouzení naplnění podmínky § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců

Žalobce namítá, že správní orgán postupoval v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a s požadavky evropského práva, když shledal hrozbu pro veřejný pořádek toliko na základě skutečnosti, že byl žalobce podmíněně odsouzen.

Podle § 87e odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců se *na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně*. Podle § 87d odst. 1 písm. b) téhož zákona *ministerstvo žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, za podmínky, že rozhodnutí o zrušení přechodného pobytu na území bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života občana Evropské unie*.

Článek 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států stanoví: „*Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotčenou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*“

V napadeném rozhodnutí správní orgán konstatuje, že byl žalobce rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 11. 2012, čj. 2 T 4/2012, uznán vinným ze zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy a byl mu podmíněně uložen trest odnětí svobody v délce tří let se zkušební dobou v délce pět let, přičemž zkušební doba uplyne 3. 12. 2017.

Ve spáchání tohoto trestného činu spatřuje Komise osobní chování žalobce, které v souladu s požadavky směrnice představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že závažnost jednání vyplývá z popisu skutku, kterým se účastník řízení dopustil trestného činu a ze skutečnosti, že jej spáchal jako člen organizované skupiny. V této souvislosti Komise poukazuje na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci Land Baden-Württemberg

v. Panagiotis Tsakouridis ze dne 23. 11. 2010, C-145/09, ve kterém Evropský soudní dvůr při výkladu pojmu „veřejný pořádek“ zdůraznil nebezpečnost nedovoleného organizovaného obchodu s omamnými látkami.

Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvádí ještě skutečnost, že se žalobce v minulosti dopustil čtyř přestupků.

Ohledně osoby žalobce nebyla dále prováděna žádná skutková šetření. Správní spis obsahuje pouze dva protokoly o provedených pobytových kontrolách, jejichž výsledkem bylo především zjištění aktuálního bydliště žalobce.

K výkladu pojmu „veřejný pořádek“ se ve svém usnesení ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, Sb. NSS 2420/2011, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil takto: *„Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci.“*

Přestože se výše uvedený názor týká rozhodování o vyhoštění, má soud za to, že je třeba výše uvedené požadavky uplatnit i v případě žalobce, vzhledem k názoru, který později vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 8. 2013, čj. 7 As 152/2012-51. *„Zásah do rodinného života cizince a jeho rodinných příslušníků v důsledku nepovolení přechodného pobytu, jehož účelem je společné soužití rodiny, lze v tomto směru srovnávat se zásahem do rodinného života a práva na volný pohyb v důsledku vyhoštění občana Evropské unie. Nakonec takto (srovnatelně s důvody veřejného pořádku podle čl. 45 odst. 3 SFEU) pojímá důvody veřejného pořádku, pro které lze zamítnout žádost o přechodný pobyt, sama směrnice o právu na sloučení rodiny.“*

Z výše uvedeného plyne, že se správní orgán při posuzování naplnění podmínky § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nemůže spokojit pouze s konstatováním spáchané trestné činnosti žadatele, ale musí se zabývat také dalšími individuálními okolnostmi života cizince a zohlednit jeho celkovou životní situaci, aby mohl zhodnotit potenciální nebezpečnost cizince do budoucna.

Potřeba získání dalších skutkových zjištění pro posouzení nebezpečnosti osoby žadatele se ještě zvyšuje s délkou doby, která uplynula od závadného jednání. V době rozhodování odvolacího správního orgánu uplynuly od odsouzení žalobce více než dva roky (resp. uplynuly více než tři roky od spáchání trestného činu).

Správní orgán postupoval nezákonně, když posoudil naplnění podmínky § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců pouze na základě informace o spáchaném trestném činu, aniž by prováděl další skutková zjištění ohledně osobnosti žalobce, na jejichž základě by mohl zhodnotit celkovou životní situaci žalobce a případně přihlédnout k dalším individuálním okolnostem. V rozsahu této žalobní námitky shledal soud žalobu důvodnou.

V.2 Posouzení přiměřenosti rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců

Žalobce tvrdí, že vydání napadeného rozhodnutí je především zcela nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života jeho i celé jeho rodiny. V této souvislosti odkazuje na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvu o právech dítěte. V důsledku napadeného rozhodnutí by byl žalobce nucen vycestovat z území ČR. Tím by došlo k přesušení jeho kontaktu se synem a to nikoliv jenom dočasně, jak se snaží správní orgány naznačit ve svých rozhodnutích, neboť je zjevné, že pokud žalobci nebylo vydáno povolení k pobytu nyní, nebude mu uděleno ani do budoucna.

K zamítnutí žádosti o přechodný pobyt podle § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je možné přistoupit pouze v případě, že takové rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele.

Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se k této otázce uvádí, že žalobce na území ČR žije od roku 2007, od roku 2008 má na území manželku a syna, kteří jsou občany ČR. Žalobce opakovaně porušoval právní předpisy, a tak manželé nemohli spoléhat na to, že bude moci nadále pobývat na území. Ze spisového materiálu nevyplývá existence překážek společného života rodiny v zemi původu žalobce. Nezletilý syn je starý 6 let a může se adaptovat na život v zahraničí. Vzhledem k povaze protiprávního jednání žalobce veřejný zájem na ochraně před porušováním právních norem ČR v tomto případě převážil nad zájmem na ochraně rodinných vztahů. Úmluva o právech dítěte nevyžaduje, aby oba rodiče pobývali v jednom státě. Pravidelný osobní kontakt dítěte s rodičem může být zajištěn jinak než udělením povolení k přechodnému pobytu. Nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života by mohlo být až rozhodnutí o správním vyhoštění.

Žalovaný správní orgán se tedy pro posouzení rodinného a soukromého života žalobce spokojil se skutkovým zjištěním, že tento žije na území od roku 2007, od roku 2008 pak se svou manželkou a šestiletým synem. Správní orgán nepodniknul jakékoli další kroky směřující k doplnění těchto zjištění.

Soud má za to, že v tomto rozsahu zjištěný skutkový stav je zcela nedostačující pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Dále se soud neztotožňuje s argumentem žalované, že do práva na rodinný život nebude závažněji zasaženo, neboť rodina žalobce může společně žít v jeho domovském státu, tedy v Turecku. Ze spisu není zřejmá žádná další vazba manželky a syna žalobce na tuto zemi. Oba jsou občany ČR, dlouhodobě v ČR pobývají a mají zde vytvořené zázemí. Správní orgán se též nezabýval aktuální situací v Turecku ve vztahu k potenciálnímu pobytu manželky a syna žalobce v této zemi.

Nemůže obstát ani argumentace žalované, že k přerušení rodinných vazeb by mohlo dojít rozhodnutím o vyhoštění žalobce, nikoli zamítnutím žádosti o přechodný pobyt, neboť se žalobce může na území zdržovat na základě jiného pobytového oprávnění. „*Tvrzení žalovaného, souhlasně citované i městským soudem, že si stěžovatel „může upravit svůj pobyt na území ČR v rámci jiného pobytového statusu“, je zjednodušující. Stěžovatel „si“ rozhodně sám svůj pobyt na území České republiky upravit nemůže, může o to jen požádat. To ale ještě neznamená, že mu bude tento nižší pobytový status udělen, a to tím spíše, že žalovanému se nabízí i extenzivní výklad § 56 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 31. 12. 2010 [„vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže ... v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem, za podmínky, že důsledky neudělení víza budou přiměřené důvodu pro neudělení víza“; od 1. 1. 2011 jde o § 56 odst. 2 písm. b)]. Toto ustanovení se vztahuje nejen na žádosti o dlouhodobé vízum (vízum k pobytu nad 90 dnů), ale i na žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (srov. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců účinném do 31. 12. 2010). Zákon o pobytu cizinců dále stanoví, že žádost o dlouhodobé vízum i o povolení k dlouhodobému pobytu je nutné podat mimo území České republiky. Žádost o dlouhodobé vízum je možné podat výhradně na zastupitelském úřadě České republiky, a to ve státě, jehož je cizinec občanem. Splnění této podmínky se nevyžaduje jen, jde-li o cizince, který je občanem státu uvedeného v seznamu zemí, jejichž státní příslušníci jsou oprávněni žádost o udělení dlouhodobého víza podat na kterémkoli zastupitelském úřadě České republiky (vyhláška č. 429/2010 Sb.).“ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012-39)*

Správní orgán tedy nedostatečně zjistil skutkový stav a nedostatečně odůvodnil rozhodnutí v otázce přiměřenosti jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce.

V.3 Neprovedení výsledku žalobce před správním orgánem

Žalobce má v souvislosti s výše uvedenými námitkami za to, že měl být v řízení před správním orgánem proveden jeho výslech a výslech jeho manželky.

Jak bylo podrobněji vyloženo výše, ve správním řízení vedeném o žádosti žalobce je třeba doplnit dokazování. Neprovedení výsledku žalobce před správním orgánem v situaci, kdy tomu nebránila žádná závažná skutečnost, znamená vadu řízení, neboť se jedná o prostředek pro získání konkrétních informací o osobnosti a životě žalobce, které správní orgán pravděpodobně není schopen zjistit jiným vhodným způsobem.

Z průběhu dokazování pak může vyplynout potřeba vyslechnout též rodinné příslušníky žalobce.

V.4 Porušení zásady presumpce neviny

Žalobce upozorňuje na skutečnost, že je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že se „opakovaně dopustil trestné činnosti“ a namítá porušení zásady presumpce neviny. Tvrdí, že správní orgán staví své závěry o nebezpečnosti pro veřejnost ze strany žalobce také na skutečnosti, že je s ním v současné době vedeno trestní řízení.

K tomu soud uvádí, že správní orgán prvního stupně výslovně uvedl, že při posuzování žádosti nepřihlížel k probíhajícímu trestnímu stíhání. V úvodní rekapitulační části napadeného rozhodnutí Komise konstatovala, že bylo zahájeno trestní stíhání žalobce a v jiném odstavci pak uvedla, že se žalobce „opakovaně dopustil trestné činnosti“. Z navazujícího odůvodnění ale nevyplývá, že by z této informace při rozhodování vycházela. V dalších částech textu již odvolací správní orgán nové obvinění žalobce nezmiňuje a zabývá se podrobně trestným činem, pro který byl pravomocně odsouzen. Nelze vyloučit, že měla žalovaná citovaným slovním spojením v úmyslu pouze upozornit na skutečnost, že se žalobce opakovaně dopustil protiprávního jednání (nikoliv vždy závažnosti trestného činu). Na přestupky spáchané žalobcem bylo upozorňováno též v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Soud má za to, že k novému trestnímu stíhání žalobce správní orgán nepřihlížel a námitku proto nepovažuje za důvodnou.

V.5 Neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí

Dle názoru žalobce není z výrokové části prvostupňového rozhodnutí dostatečně zřejmé, jakého pochybení se žalobce dopustil a v tomto ohledu je nutno označit napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Skutková podstata ustanovení, které je základem pro nevydání pobytového oprávnění žalobce, obsahuje dva důvody pro zrušení povolení k pobytu, přičemž ve výrokové části prvoinstančního rozhodnutí není řádně definováno, jakého pochybení se žalobce dopustil v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu.

Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno: „*Žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU se dle ust. § 87e odst. 1 s odkazem na ust. § 87d odst. 1 písm. b) věta druhá z. č. 326/1990 Sb. z a m í t á .*“

Je obecně vyžadováno, aby byl obsah výroku správního rozhodnutí dostatečně jasný, přesný, srozumitelný a určitý. Tato kritéria byla v daném případě splněna. Je-li žádost o přechodný pobyt správním orgánem zamítnuta pro existenci důvodného nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, pak je povinen toto ustanovení ve výroku uvést. Správní orgán tak učinil. Pokud jde o rozlišení mezi nebezpečím, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu a nebezpečím, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, vyjádřil ho správní orgán slovy „*věta druhá*“, to považuje soud za dostatečně jasné, přestože by možná bylo vhodnější užít formulaci „*druhá část věty*“. Toto rozlišení však není třeba činit ve výroku. Svou povahou se nejedná o rozhodnutí, kterým by byla ukládána sankce a § 87d neobsahuje výčet skutkových podstat protiprávních jednání. Požadavky kladené na výrok rozhodnutí ve správním trestání se proto na toto rozhodnutí nevztahují. Ostatně pokud by zákonodárce považoval za důležité jednoznačně oddělit tyto dva důvody pro zamítnutí žádosti, nezařadil by je společně pod jedno písmeno odstavce 1, ale označil by je rozdílnými písmeny.

Citované ustanovení § 87d se týká především vydání potvrzení o přechodném pobytu na území, správní orgán I. stupně tedy musel uvést do výroku prvostupňového rozhodnutí i ustanovení § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců upravující důvody pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, a to aniž by uvedl některé z písmen a) až d) tohoto ustanovení, neboť v tomto ustanovení je v první větě uvedeno, že se na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně.

Výrok prvostupňového rozhodnutí proto splňuje požadavky § 68 odst. 2 správního řádu, neboť jsou v něm uvedena ustanovení zákona, podle nichž správní orgán rozhodoval. Námitka žalobce, že je výrok prvostupňového rozhodnutí nekonkrétní a že je následkem toho prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné, není důvodná.

V.6 Porušení ustanovení o doručování

Žalobce tvrdí, že prvoinstanční orgán svým postupem porušil hned několik ustanovení správního řádu vztahujících se k jeho činnosti, zejména pokud jde o náležité doručení rozhodnutí (§ 25 a § 32 správního řádu). Správní orgán svým postupem porušil především § 2 odst. 3 správního řádu, když svým necitlivým postupem při doručování písemností znemožnil účastníku řízení účinně bránit svá práva, což je v rozporu s další zásadou obsaženou v § 4 odst. 4. Tato námitka není dále v žalobě jakkoli rozvedena. Soud může tedy pouze obecně konstatovat, že mu není zřejmé, v čem žalobce spatřuje porušení uvedených ustanovení, když žalobce byl po celou dobu správního řízení zastoupen advokátem, rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27. 10. 2014, čj. OAM-2848-28/PP-2014, bylo právnímu zástupci v den svého vydání doručeno do datové schránky a žalobce následně včasně podal proti tomuto rozhodnutí odvolání. Stejným způsobem bylo zástupci žalobce doručeno i napadené rozhodnutí.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Podaná žaloba byla ve výše uvedeném rozsahu shledána důvodnou. Soud tedy napadené rozhodnutí v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované.

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který ve zrušujícím rozsudku vyslovil soud (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. přiznal žalobci, který měl ve věci plný úspěch, náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **16.342,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4.000,- Kč (tj. 3.000,- Kč za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu a 1.000,- Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) a z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu soud považuje převzetí a přípravu zastoupení, žalobu a účast na jednání před soudem dne 20. 4. 2016. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku **2.142,- Kč** odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160

odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možností žalované tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 20. dubna 2016

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková